

Forfatter: Michaëlis, Karin

Titel: BREV TIL: Nansen, Betty FRA: Michaëlis, Karin (19uu-07-15)

Citation: Michaëlis, Karin: "BREV TIL: Nansen, Betty FRA: Michaëlis, Karin (19uu-07-15)", i *Kvindehjærter*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 101. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002137185-000-shoot-L002137185000011.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Kvindehjærter

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

15. Juli.

Kære Maizia!

Deres lange Brev har ikke været ude af mine Tanker et eneste Øjeblik i disse Dage. Jeg vil ikke dømme Dem uretfærdigt, jeg mindre end nogen har Ret til at dømme — kunde jeg blot forstaa Dem, men jeg kan ikke, det nytter ikke. Alt, hvad De skriver om Dem selv og Paris og Wladimir — jeg forstaa det ikke Maizia! Jeg troede, Kunsten var en Lykke for dens Udøvere — De fremstiller den som en Mare, en Rædsel, en Ulykke. Og hvorfor skulde De netop være særlig modtagelig for Demidchofs »Skrædderskønhed« — ja, det er Deres Ord — paa det Tidspunkt? Hvad er det, De vil skrive fra Dem? Hvorfor kan De ikke være helt ærlig, som De siger!

Jeg spørger ikke af Nysgærrighed, men fordi jeg saa inderlig gjerne vilde kunne følge Dem, kære s. 102 Maizia, forstaa Dem. De er jo saa meget, meget klogere end jeg, De har set og oplevet saa meget. De maa jo nødvendigvis betragte Livet ud fra helt andre Synspunkter end jeg Landsbykone — og jeg skylder Dem saa usigelig meget. De har lært mig at se ind i mig selv. Og i disse Dage, hvor jeg Morgen og Aften gaar Posten i Møde helt ind til Falslev, for at faa Niels' Svar en Time tidligere, hvis det skulde være med — bestandig har De været i mine Tanker. Jeg synes, det var Dem, der førte min Haand, da jeg skrev til ham, jeg tjener Dem i mine Tanker hver Time paa Dagen.

Men Deres Brev har forvirret mig, og ængstet mig. Jeg tør ikke miste Troer paa Dem, Maizia — ikke nu. Sig mig Sandheden, men forklar mig den ogsaa, jeg finder ikke Rede i det alene. Og tag den Tvivl fra mig, at De har handlet ilde mod Erik. For hvis De har det, saa falder hele min skønne Bygning i Grus.

Jeg har været saa lykkelig og stolt over, at De vilde give mig Deres Fortrolighed. Og jeg kan slet ikke sige Dem, hvad det har været for mig i s. 103 denne forfærdelige Tid at have Dem at ty til med mine tunge og bitre Tanker. Jeg er fuldt overtydet om, at jeg ikke var kommen igennem alt dette uden Deres Hjælp. Tænk blot, hvor Deres Ærlighed har vist mig Vej. Men nu skjuler De Dem for mig, netop paa det eneste Punkt, hvor jeg kan tale en Smule med, nemlig Erik. Hvorfor gør De det? Og hvorfor — ja tilgiv — hvorfor har De lagt den Mands Liv øde? Thi det har De, Maizia, jeg véd det — og De véd ogsaa, at jeg har set det. Eller har De glemt de Dage paa Ravnholt for snart fire Aar siden?

Erik havde været dér det meste af Sommeren. Og saa kom De paa et kort Besøg — det var lige før De skulde op til Stockholm. Husker De, at De bestandig optraadte sammen med en — hvad han nu hed — han var ved den østrigske Legation. De ligesom udbasunede det for alle Vinde. Og vi, Maizia, vi der havde kendt Dem i gamle Dage, vi skammede os ved at se Dem sammen med den Dreng — han lignede en af de Jockeyer, der lader sig veje efter hvert Maaltid. Jeg glemmer ikke, da det degenererede Væsen, i s. 104 Overværelse af hele Selskabet, tilbød Dem at lade sig flaa, hvis De vilde bruge hans Rygskind til Handsker. Han var mig inderlig væmmelig, trods den Skønhed, man jo ikke kunde nægte ham.

Erik behandlede De som en Skovisk, slet og ret. Hvad der var i mig af Harme oprørtes daglig.

Jeg mindes en Morgen, I red ud en hel Flok, Emmely og Lizzie og Mogens og de andre. Jeg ser Dem saa tydeligt for mig med Haaret stukket op under Kasketten og en Ridekjole, der i Elegance førte Tanken hen paa Cirkus og Skolerytterske — end ikke de altfor store Diamanter i Ørene manglede.

De holdt med ham Østrigeren foran Trappen. Erik og jeg stod paa Platformen. Deres Hest var urolig, jeg tror, De drillede den. Pludselig gav De den et Slag over Halsen, saa den stejlede. Og nok et — og igen og igen. Skummet stod Dyret om Munden. Jeg siger Dem, Maizia, at havde den kastet Dem af og var De kommet til Skade, jeg vilde fundet det saa inderlig velfortjent. Saa slængte De Pисken fra Dem i en Bue op over Hovedet s. 105 — den ramte Eriks Ansigt — det skulde se ud som et Tilfælde, men jeg saá det Glimt i Deres Øjne, der ihvertfald beviste mig, at det skete med fuldt Overlæg. Et Sekund efter var De ude af Porten fulgt af Deres »Page« og hele Kavalkaden.

Denne Scene har prentet sig saa dybt i min Erindring, fordi det er eneste Gang, jeg har set Erik Alfeldt ude af Ligevægt. Da vi kom ind i Stuen, kastede han sig ned med Hovedet i mit Skød, og alt hvad jeg talte til ham, jeg kunde ikke hjælpe. Han hulkede som et Barn. Han knugede mine Hænder, saa jeg maatte bide Tænderne sammen for ikke at skrigе — men ikke et Ord kom over hans Læber.

Og samme Aften til Ballet — — — De kompromitterede Dem som en Gal. De sagde Nej til alle og dansede kun med ham, Spradebassen med de hvide Silkestrømper, hvert Øjeblik fo'r De hen til Musiken og krævede Melodier, ingen kendte.

Til sidst dansede De Cake-walk midt paa Gulvet med en Smule for højt løftede Skørter. Alice Münter hviskede: Hun ligner en Tøs! Og jeg tav til den Bemærkning. Jeg syntes, det var forfærdeligt, s. 106 og alligevel var der noget inde i mig, der sagde og blev ved at sige: Det er ikke Maizia — saadan er Maizia ikke, naar hun er sig selv. Erik sad ved et af Spillebordene, han vilde lade, som han ikke saá .....

Men senere hen paa Aftenen — han var saa bleg, som et Menneske kan blive, og der var noget, jeg véd ikke,

Michaëlis, Karin, *Kvindehjærter*,

drukkent eller brustent i hans Blik. Han stod henne ved den aabne Dør, De vilde ud i Haven med »den sidste« som Alice kaldte ham. Idet De gik forbi, gjorde De en Haandbevægelse hen over Eriks Ansigt. Jeg så Blodet fare ham til Hovedet, og straks var han bleg igen. — —

Maizia, jeg forstaar Dem ikke, og mindst af alt forstaar jeg, at De har kunnet bære over Deres Hjærte at sønderbryde det Menneske, De dog engang har elsket over alle, sagtens den eneste, De har elsket.

Nu jeg skriver dette — fordi jeg ikke kan lade være — er det, som om noget dybt, dybt inde i mig hviskede: Vær stille, tal ikke om det, som du ikke forstaar. Maizia kan kun være bleven som s. 107 hun er, hvis der engang er gjort hende blodig, brændende Uret — nu gør hun kun det, at hun hævner sig. Det er jo, som om hun rykkede og sled i en Lænke, men Lænken holdt og holder. Om hun en Dag faar slidt Kødet fra Knoglerne, Lænken holder dog . . . Saadan er hendes Natur — som det er min at dø Straadøden i Stilhed.

Maizia tilgiv, hvis jeg har rørt ved et Saar, der smerter mere, end De vil være ved.

Niels skriver ikke. For mig er alt forbi. Jeg venter kun paa, at der skal blive helt stille inde i mit Hjærte.

Betzy.